

[Aksel Larsen.]

Luftschutzverband, på henholdsvis 70 000 og 50 000 mand. Det vil altså sige, at der efter disse officielle oplysninger findes 440 000 mand i delvis militære og i hvert fald bevæbnede tyske enheder i Vesttyskland. Og så er der endda åbnet mulighed gennem Parisaftalerne for, at man kan udvide denne styrke, idet der i dette forhold ikke kræves enstemmighed; der kræves kun, at det ordnes ved forhandling mellem forbundsregeringen og Bruxelles-traktatens signatarmagter, men der står intetsteds i traktater og protokoller eller erklæringer — i hvert fald ikke mig bekendt, og skulle det være regeringen bekendt, beder jeg om at få det oplyst — noget som helst, som kan opfattes eller udlægges eller forstås som et forbud mod, at Vesttyskland derudover opstiller en hær.

Jeg må måske erindre om, at midt under Londonforhandlingerne, hvor man lagde grundlaget for Parisaftalerne, offentliggjorde den vesttyske forbundsregering fra Amt Blank en oplysning om, at såsnart traktaterne var i hus, var man klar til, støttet på de kartoteker, man rådede over, kartoteker over tjenstdygtige folk, som havde deres militære træning fra den sidste verdenskrig, at opstille en hjemmehær på flere millioner mand, en såkaldt Heimat Verteidigungs Dienst. Der er ikke fra nogen vestlig stats hold protesteret mod disse planer, og i traktaterne og protokollerne findes der intet, der forbyder Bonnregeringen at opstille en sådan hjemmehær på flere millioner mand. Hvor er så begrænsningen og kontrollen henne, som man påberåber sig? Den er der ikke.

Ja, man siger, der er alligevel kontrol, for vi har oplevet det sensationelle, at England nu har forpligtet sig til bestandig at holde en militær styrke på det europæiske fastland. Den højtærede statsminister, som selv har sagt dette, ved, at det ikke er sandt. I den pågældende erklæring, som blev afgivet af daværende udenrigsminister Eden, blev der sagt, at England forpligtede sig til at opretholde en styrke på omkring 4½ divisioner på det europæiske fastland, medmindre den engelske regering fik brug for disse styrker andetsteds, for så ville man trække dem hjem. Det er jo ingen garanti, at den engelske regering lover at

opretholde disse styrker, til det behager den selv at flytte dem andetsteds hen — bortset fra at jeg ikke kan se, hvad 4½ engelske divisioner skal kunne gøre mod en tysk værnemagt, der er adskilligt større.

Der henvises til den amerikanske garanti-erklæring. Den taler slet ikke om kontrol med det vesttyske militærapparat; den taler om at opretholde amerikanske styrker i Europa til det, man kalder forsvaret af Vesteuropa, men den siger samtidig, at man vil opretholde sådanne styrker, som man selv anser for passende, så længe man selv anser det for nødvendigt. Altså, hvis man gik ind på den tossede teori, at disse amerikanske styrker skulle føre kontrol med den nye tyske værnemagt, måtte man i det mindste forlange, at der var garanti for styrkernes størrelse, bevæbning, og hvor længe de skulle opholde sig i Europa. Men det er der aldeles ikke. USA vil opretholde så mange styrker, som det selv finder passende, så længe som det selv finder det passende.

Og så kommer endelig det, som måske er det allervigtigste: når man rækker Fanden en lillefinger, risikerer man, at han tager hele hånden. Hvis man først tillader, at oprustningen begyndes i Vesttyskland, vil kontrolbestemmelser ingenting hjælpe, heller ikke selvom de på papiret kunne se særdeles effektive ud, hvad de, som jeg har dokumenteret, ganske vist ikke gør. Her må jeg igen have lov til at minde om de erfaringer, vi har haft med Tyskland i de perioder, hvor det har været militært stærkt nok.

Jeg har allerede erindret om Bethmann Hollweg, som i 1914 erklærede, at en højtidelig traktat, som han selv havde underskrevet i 1911, kun var en lap papir, og herregud, det måtte man da ikke regne med at Tyskland ville rette sig efter. Jeg vil også minde om en erklæring, afgivet af en anden tysk rigskansler ved navn Adolf Hitler, en erklæring, som blev afgivet den 16. marts 1935, da Hitler i en tale publicerede, at nu agtede Tyskland at bryde de bestemmelser, det selv havde skrevet under på i Versailles-traktaten, og nu agtede Tyskland at påbegynde en almindelig oprustning. Ved den lejlighed udråbte Hitler, at han højtideligt forpligtede sig overfor hele verden til aldrig at sætte Tysklands stridskræfter ind som angrebsvåben, men udeluk-